

dere, at notaren skal afgive erklæring om, hvilke personer der var til stede under notarialforretningen, uden at notaren dog behøver at sikre sig deres identitet. Kravet herom skal navnlig skærpe notarens opmærksomhed på, om der kan foreligge pression mod arveladeren.

I de administrative regler om notarens opgaver bør det endvidere fastsættes, at notarens påtegning på testamentet skal være dateret, så tidspunktet for underskrivelsen eller vedkendelsen af testamentet ikke vil give anledning til tvivl. Manglende eller fejlagtig datering har ikke betydning for testamentets gyldighed, men fastlæggelse af tidspunktet for oprettelsen kan få betydning bl.a. for afgørelsen af, om testator havde den nødvendige alder til at oprette testamente og havde evnen til at handle fornuftmæssigt på tidspunktet for oprettelsen samt ved afgørelsen af, hvilket af flere testamenter, testator har oprettet, der er det seneste. Påtegningen bør endvidere angive stedet for notarialforretningen. Krav om angivelse af tid og sted svarer til gældende ret, jf. også retsplejelovens § 34, stk. 2, nr. 1.

Udvalget peger endvidere på, at de administrative regler bør indeholde nærmere krav til tolkningen i tilfælde, hvor et notartestamente oprettes af en fremmedsproget person. Der bør dog ikke stilles krav om, at tolkningen skal foretages af en autoriseret tolk, idet der ikke er autoriserede tolke til rådighed for alle sprog. På grund af faren for misbrug og pression bør det imidlertid fastsættes, at tolken skal være uvildig, dvs. at tolkning ikke skal kunne foretages af testators nærstående eller af en person, der er begunstiget i testamentet.

Der henvises til betænkningen s. 215-216 og s. 512-514.

12.2.3. Vidnetestamente

Udvalget foreslår, at vidnetestamentet afskaffes som testamentsform. Allerede oprettede vidnetestamenter skal dog bevare deres gyldighed.

Som begrundelse for forslaget henviser udvalget navnlig til, at langt de fleste testamenter i dag oprettes for en notar. I forbindelse med oprettelsen sker der som hovedregel indberetning til Centralregisteret for Testamenter, hvilket indebærer, at der er sikkerhed for, at testamentet kommer frem på skiftet. Vidnetestamentet er ikke omfattet af en sådan indberetningsordning og yder derfor ikke en tilsvarende sikkerhed. Vidnetestamenter anvendes i øvrigt sjældent og volder problemer i praksis bl.a. på grund af de komplicerede formkrav i forbindelse med oprettelsen. Hertil kommer, at et vidnetestamente lettere end et notarte-

stamente kan tilsidesættes som ugyldigt ved indsigelser mod testators habilitet, fordi notarens prøvelse heraf har en større bevismæssig vægt. De geografiske forhold medfører endvidere, at der efter udvalgets opfattelse ikke er behov for en testamentsform, der er rent privat.

Udvalget peger i betænkningen på, at afskaffelse af vidnetestamentet på et enkelt punkt kan give anledning til problemer. I praksis anvendes vidnetestamentet således undertiden som foreløbigt testamente forud for oprettelsen af et mere kompliceret notartestamente.

Navnlig med henblik på at afhjælpe de problemer, der på grund af afskaffelse af vidnetestamentet kan opstå i en sådan situation, foreslår udvalget, at der skal være adgang til at underskrive eller vedkende et midlertidigt testamente for en advokat.

I forbindelse med oprettelsen af testamentet, skal advokaten påtegne dette og i den forbindelse redegøre for de samme forhold som i en notarpåtegning, jf. pkt. 12.2.2. Et testamente skal ikke kunne oprettes for en advokat, hvis advokaten eller dennes nærmeste er begunstiget i testamentet. Testamentet skal bortfalde, når der i 3 måneder ikke har været nogen hindring for at oprette testamente for en notar. Testamentet skal kunne fornys, da det ikke kan udelukkes, at de forhold, der har givet anledning til oprettelsen af det midlertidige testamente, ikke kan afklares på 3 måneder, f.eks. et kompliceret skattespørgsmål.

Der henvises til betænkningen s. 216-219.

12.2.4. Nødtestamente

Som anført i pkt. 12.1.1. kan nødtestamente efter gældende ret kun oprettes på to måder, enten som et holografisk testamente, dvs. et testamente, som testator egenhændigt har skrevet og underskrevet, eller som et mundtligt vidnetestamente.

Det er efter udvalgets opfattelse ikke hensigtsmæssigt, at et nødtestamente, hvis ægthed i øvrigt er ubestridt, er anfægteligt, fordi formkravene ikke er overholdt. Under henvisning hertil og i lyset af de mange nye kommunikationsformer, der er kommet til i de senere år, foreslår udvalget derfor, at formkravene til oprettelse af nødtestamente afskaffes, således at nødtestamente fremover kan oprettes på en hvilken som helst måde. Afgørende skal således ikke være nødtestamentets form, men alene, om der foreligger en testamenterisk disposition, der med sikkerhed kan anses for at stamme fra den pågældende person, og som er udtryk for personens beslutning.

Der henvises til betænkningen s. 219-223.